

Abstrakt

Práce se zabývá důvody, proč Německo nevidělo, respektive nechtělo vidět, Rusko jako diktátorský režim, s nímž desítky let budovalo závislé vztahy v oblasti energetiky ohrožující energetickou bezpečnost Německa. Cílem práce je odhalit motivy demokratického Německa vedoucí k energetické závislosti na autoritativní zemi. Práce analyzuje německo-ruské vztahy, jež byly odstartovány za studené války v rámci Brandtovy Ostpolitik a utužovaly se bez ohledu na politické strany a války vyprovokované Rusy v Čečensku, Gruzii i na Ukrajině i vydíráním odběratelských zemích při nesouhlasu s ruskou mezinárodní politikou.

První kapitola nahlíží na Německo z pozice mezinárodního aktéra, jelikož nezdravost vztahů vede k omezení demokratického rozhodování v domácí i zahraniční politice, což se projevilo rezervovaným postojem Německa k válce na Ukrajině 2022.

Další kapitola zkoumá délku a hloubku německo-ruských vztahů. Za silného lobbingu Schröder prosazoval úzké vazby mezi německou a ruskou energetikou za účelem ekonomické prosperity Německa i jeho samého. Ačkoliv rétorika Německa po anexi Krymu v roce 2014 vůči Rusku byla ostrá a Německo deklarovalo změnu, v roce 2015 zahájilo druhý přímý plynovod Nord Stream 2. Politika Merkelové ovlivněná Energiewende, Fukušimou a Climate Action Plan 2050 vztahy s Ruskem připoutala zavíráním jaderných elektráren. Kromě obnovitelných zdrojů Německo investovalo do energie vyráběné z plynu.

Poslední kapitola se věnuje vývoji energetiky a dynamice spotřeby. Německo je rozpolcená geoeconomická mocnost orientovaná na svou reálpolitik bez ohledu na multilateralismus. Do pragmatismu zasahují osobní zájmy vůdčích představitelů i vzájemný obdiv národů podpořený propagandou ovlivňující veřejné mínění.